

la veu de Benicarló

de Benicarló

XX Carxofa d'Or: Àngel "Pichi" Alonso

**Entrevista en exclusiva
per a La Veu**

Àngel Alonso, el nostre paisà, vintena Carxofa d'Or

El futbol, als pobles, mai tornarà a ser com va ser en la nostra època

text REDACCIÓ

Aquesta setmana que en els darrers anys ha esdevingut tan especial per al nostre poble, tenim el gust d'oferir en exclusiva una entrevista amb qui serà a partir d'aquest dissabte la persona distingida amb el guardó de la Carxofa d'Or. La cosa va començar ja fa més de vint anys amb un torero, Víctor Mendes, i després de passar per cuiners, periodistes o polítics ara, de moment, continua amb un futbolista, el nostre paisà Àngel Alonso.

Aquest conat d'entrevista d'avui, com podrà suposar el lector, s'ha realitzat a la manera moderna. Li hem enviat al nostre interlocutor les preguntes per correu electrònic i pel mateix mitjà ens ha tornat el qüestionari ben complert. No sabem si haguera quedat millor o pitjor amb la possibilitat de tindre allò que es diu fitbac, però qui és militant de La Veu de Benicarló ens comprén. A més, les coses que diu Pichi, com sempre, són interessants i assenyades.

A vore, Pichi, tu menges moltes carxofes... de Benicarló?

No tantes com m'agradaria, però sempre que anem al poble aprofitem per emportar-nos-en unes quantes cap a Barcelona. Si vols saber si m'agraden o no, et diré que m'encanten però que quan era un xavalet em feien fàstic. A Barcelona en menjo als restaurants, però mai queda clar si són de Benicarló, del Prat o d'on són.

Dit això, per què t'han donat la Carxofa d'Or? I no val que em digues que aquesta pregunta l'hauria de fer a qui te l'ha donada perquè, precisament, te l'estic fent a tu.

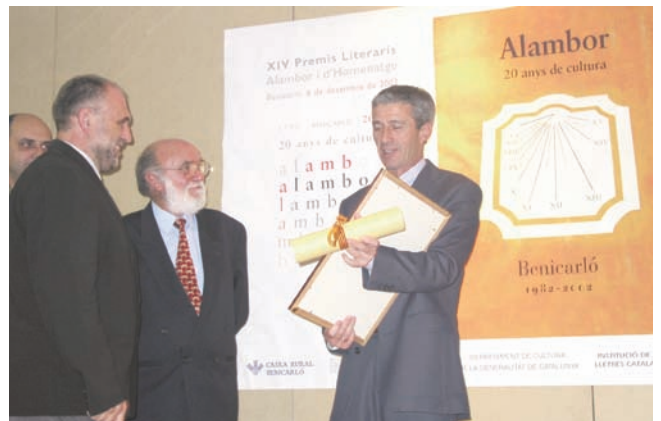
Els responsables de l'organització són els que haurien de contestar, però atès que vols que et conteste, et diré que suposo que a la vintena ocasió que s'entrega el reconeixement... algú ha pensat que potser havia fet prou mèrits en aquesta vida per atorga-me'l.

Ara et donen aquest guardó, ja fa anys a Festes d'agost et van retre un homenatge... Ets el benicarlando amb més entrades a Google i, per tant, el més universal de tots. Com ho veus? Pots utilitzar el comodí del públic i "pasar palabra".

Tu mateix estàs responent la pregunta anterior que em feies. Mai a la meua vida tractaré de ser pedant, però crec ser l'esportista més popular de tota la història de Benicarló. Estic equivocat? Digues-m'ho!!! De tota manera m'agradaria no haver de dir res semblant. Els fets són els que han d'ensenyar el camí.

Te n'has anat de TV3 al Plus. Quins canvis has notat en la manera de treballar?

Home, són diferents. El Plus tracta molt bé el futbol en quant al joc, però TV3 sempre ha fet molt bé també el futbol

donant-li molta incidència sobretot al Barça. Hi ha grans professionals a l'autònoma catalana. Però jo estic content, perquè el Plus té pràcticament tots els drets de les retransmissions i estic encantat de com em valoren i com tracten el futbol.

Aquets darrers mesos has esdevingut un dels usuaris d'allò que els de capital en diuen el "pont aeri". O vas amb l'AVE tu? Siga com siga, segurament de primera mà ens podràs dir com es viu a la capital del regne la situació política de Catalunya.

Sí, certament vaig sempre en l'AVE. És un viatge molt còmode perquè pots treballar, llegir... No estan molt contents que diguem i són extremadament crítics. I no volen ni entrar a debatre fets concrets.

Va, parlem de futbol. Tots vam sentir l'economista José María Gay explicant que això del futbol tal i com ho coneixem ara és insostenible. Com ho veus?

I crec que té tota la raó. La gran majoria de clubs estan ofegats econòmicament, no depenen dels seus socis i simpatitzants, sinó de les televisions i si un dia les televisions no poden o no volen pagar aquestes grandíssimes quantitats de calés, com podran pagar els clubs els seus futbolistes? Fins i tot és amoral, en l'època en què vivim i les dificultats de tantíssima gent per arribar a final de mes, els salaris que es paguen al futbol.

ve de la pàgina anterior**Ara la Generalitat Valenciana ha passat a ser l'accionista majoritari del València CF. I...?**

És el que mai hauria de passar. No pot ser que els diners públics vagen al futbol. Hi ha moltes més prioritats socials que no el futbol. Hauria d'existir algun estament que controlés les despeses dels equips de futbol.

Canviant una mica el registre, hauria de ser un partit de primera divisió un Valladolid – Rayo Vallecano? Per exemple.

En aquesta lliga ho és. Tothom té dret a poder estar a l'elit del futbol, però les conseqüències tard o d'hora seran dures. I no veges encara la lliga europea.

Què et sembla la proposta de Sandro Rossell, entre d'altres, de modificar el calendari i l'estructura de les competicions estatals i continentals?

No la conec a fons, el que sí que està clar és que les competicions de les diferents lligues i dels continents s'haurien d'apropar. Ara bé, el món del futbol és totalment immobiliària i dubto molt que es facin canvis dràstics.

D'aquestes contesta les que vulgues. Se n'ha anat Guardiola del Barça i segueixen guanyant; quin és el percentatge d'intervenció d'un entrenador en una victòria?

Els grans entrenadors són els que tenen la sort d'entrenar els grans equips i així tenen la possibilitat de guanyar títols i ser considerats els millors. Però no conec cap entrenador que guanyi títols si no té grans jugadors. Són ells els que guanyen i perden. Però també és cert que, com a tot arreu, pot haver entrenadors bons i dolents i que un bon entrenador pot incidir molt més en allò que és dolent per corregir-ho que en el que és bo. Tot i això segur que el Pep va fer una gran tasca al capdavant del Barça.

L'ha encertada Guardiola anant-se'n a Munic?

Se sabrà amb el temps. Crec que sí. És l'equip que més se sembla al Barça quant a estil de joc. Són molt seriosos. És un dels tres o quatre millors equips d'Europa, està ple d'exjugadors en els càrrecs importants i això ajuda. I també el risc no sembla excessiu perquè la Bundesliga la poden guanyar amb comoditat. I si pel que fos guanya la Champions, el faran un Déu. Té un equip jove i no ha de fer massa canvis com li tocava fer al Chelsea, el City o el United. I ja no dic a l'Inter o al Milà.

El Madrid és com un suquet que s'ha fet pudent. Ja poden anar tirant-hi escamarlancs i llagostins que allò sempre farà pudor. Quin remei trobes que té això?

Que guanyi. Si és així, els escamarlancs i el llagostins amagaran la pudor de la resta del suquet. Només salvarà Mourinho un títol important.

Quin porter fitxaries per substituir Valdés?

Avui en dia hi ha molt bons porters fins i tot a la lliga espanyola: Andrés Fernández, Guaita, Roberto, Caballero i fora tens a De Gea, Reina... En buscaran un que jugue bé la pilota amb els peus.

Tria: València o Llevant.

Sempre he estat molt més a prop del València, però el que està fent el Llevant és per treure's el barret.

Aquesta l'has de contestar. Segueixes l'actualitat del CD Benicarló?

No el dia a dia, però vaig mirant La Veu i preguntant als amics quant baixo a Benicarló. El futbol als pobles mai tornarà a ser com va ser en la nostra època.

Ja ho veu, segur que el maquetador no haurà tingut cap dificultat per trobar allò que es diuen "destacats". Potser cada resposta ho podria ser. A mi però el que m'ha deixat xafat ha estat l'última frase. Ai, pobre Benicarló!

“La cuina de la carxofa de Benicarló”

text i foto REDACCIÓ

Els restauradors de Benicarló s'han assegut davant l'ordinador per a plasmar en paper la seua saviesa sobre la cuina de la carxofa de Benicarló. “La cuina de la carxofa de Benicarló”, de l'editorial Onada, és la plasmació d'hores i hores davant els fogons per a traure-li el millor sabor al producte estrella de l'horta benicarlanda. El llibre, de l'editorial benicarlanda Onada Edicions amb la col·laboració de l'Ajuntament, mostra les possibilitats culinàries d'aquest producte saludable, l'únic amb Denominació d'Origen de la província de Castelló, i compila un conjunt de receptes elaborades per l'Agrupació de Restaurants de la localitat.

Són propostes que combinen la tradició culinària benicarlanda amb la innovació, amb alguns exemples com amanida de carxofes, mil fulles de carxofa, carxofes amb angulas i cloïsses, una bona varietat d'arrossos o fins i tot un gelat de carxofa. Hi ha receptes fàcils i altres més laborioses, però totes elles han comptat amb les explicacions dels cuiners dels 14 establiments que han pres part de la iniciativa (Benitariano, Centre Integrat Públic de Formació Professional, Marynton, Rosi, Parador de Turisme, Pau, Sant Gregori, Chuanet, Catamaran, El Mas, El Palleter, Edén, Neptú i L'Ambigú). Com complement a totes aquestes receptes, el llibre ha comptat amb la col·laboració, en forma de pròleg, dels periodistes Josep Cuní i Pepa Fernández, el crític gastronòmic Pere Tàpias i l'exfutbolista, entrenador i comentarista esportiu benicarlando Pichi Alonso. Els quatre han rebut el premi de la Carxofa d'Or i per tant coneixen el producte i la Festa de primera mà. El llibre s'il·lustra amb unes fotografies de gran qualitat.

LLONGANISSES DE CARXOFA

Però els restauradors de Benicarló no són els únics que s'interessen per les propietats culinàries de la Carxofa de Benicarló. Carnes Ros ha aconseguit crear la llonganissa de carxofes de Benicarló. Si, així com sona. La tercera generació de carnisers benicarlandos ha creat un producte que integra la preuada hortalissa amb Denominació d'Origen amb la carnisseria més tradicional. Baldo Ros, com arreplega Som Carnívors, uneix magre de porc de primera qualitat, cors de carxofa de Benicarló recent portats de Benihort i les espècies de tota la vida. Es passa tot per la picadora i s'emboteix a la manera tradicional. El resultat és una salsitxa amb xicotets trocets de carxofa, ideals per a preparar a la planxa o, millor encara, fer a la brasa. Es tracta d'un producte que tan sols es produeix durant l'època que les carxofes reben el segell de qualitat de DO. En aquesta primera temporada de presentació de les carxofes, estan tenint gran acceptació entre els clients.

FESTA GRAN PER A LA CARXOFA

I és que quasi tot el que toca la carxofa de Benicarló, es converteix en or. Precedida pel gran èxit de la sisena ruta dels pinxos, Benicarló entra de ple en les celebracions més multitudinàries de la festa: el sopar de gal·la, la torrà, la demostració gastronòmica i l'inici de les jornades gastronòmiques en els restaurants de la ciutat. de nou units per la Carxofa de Benicarló, al llarg d'un mes al voltant de les seues taules s'asseuran àvids comensals decidits a donar bon compte dels menús especials que han dissenyat enguany. I és que gràcies a la humil hortalissa, Benicarló sobreviu als mesos més durs de l'hivern. Això, bé mereix tota la inversió que es fa per promocionar-la.

Benicarló va celebrar la vespra de la festivitat de Sant Antoni Abat

text NATÀLIA SANZ

A les sis i mitja de la vesprada, 18 carros engalanats, arrossegats per 128 cavalls perxerons es preparaven a recórrer la distància que separa la Platja del Morrongo, punt de concentració, i la plaça de Sant Bartomeu.

Allí esperava pacientment la satànica representació del dimoni que va temptar al sant eremita, penjant sobre la foguera. La dama de l'entitat, Paula Senar, era l'encarregada d'encendre la metxa que la va cremar. A continuació, els carros es van dirigir cap a l'ajuntament de la ciutat per a complir amb un dels rituals de la festa de Sant Antoni de Benicarló: demanar permís a l'alcalde per a iniciar la cavalcada pels carrers de la població. Marcelino Domingo va rebre des de la balconada als loeros de la festa que s'encarreguen, any rere any, de posar en vers els esdeveniments més importants del municipi. Així que, una vegada rebut el permís de la màxima autoritat, les afilades llengües van començar a 'disparar' els malèvols i satírics versos. La situació econòmica, el paper que desenvolupen alguns regidors al capdavant de l'ajuntament van ser alguns dels punts d'atenció dels poetes locals. A continuació, una pluja de coquetes era llançades sobre els milers de persones que es concentraven a les portes de l'ajuntament.

A l'endemà, les fortes ratxes de vent, que van arribar a arribar a els 70 quilòmetres per hora a Benicarló, no van impedir la celebració de la festivitat del sant, festa declarada d'Interès Turístic Provincial. Al matí l'atenció se centrava als voltants de la Parròquia de Sant Bartomeu, on es va instal·lar l'altar de campanya que servia per a beneir els animals. En la plaça, a més de les cavalleries que recorden el fort arrelament agrícola en el municipi, havia tota sort d'animals. Des dels típics ocells domèstics, passant per conills i gallines fins a espècies exòtiques com serps o camaleons. No faltaven a la cita tampoc peixos i tortugues, companys inseparables dels més menuts que gaudien plenament de la festa al no haver d'acudir a classe. La multitudinària benedicció va obligar a Mossen Joan a desplaçar-se per tota la plaça amb l'hisopo per a fer arribar a tots els racons l'aigua beneïda que els protegirà durant tot l'any. A continuació, era el torn de lliurar els premis del concurs de lloes i dibuixos. Ja a la tarda, l'atenció dels benicarlondos se centrava de nou en la cavalcada de carros que recorria per segon dia els carrers de la ciutat. De nou els loeros aconseguien concentrar a nombrós públic en els punts on reciten els seus versos, repassant els punts d'atenció local. Concloïa així una de les festes més multitudinàries dels últims anys, que confirmen que la celebració del sant ha aconseguit ressorgir del sopor en el qual estava sumida. L'esforç de la confraria ha valgut la pena.

Dos alumnes del Conservatori Mestre Feliu han obtingut el Premi Professional de Música

text i foto VICENT FERRER

Manuel Montserrat Comes i Miguel Àngel Luzàrraga Bellot han obtingut el Premi Professional de Música corresponent al curs acadèmic 2011/2012. Anabel Querol ha rebut la menció d'honor del jurat.

Els Premis de final de grau que van tindre lloc a l'Auditori de Benicarló han confirmat el gran nivell dels alumnes del Conservatori de Música "Mestre Feliu" de la nostra ciutat. Dos dels tres aspirants, Manuel Montserrat Comes, en l'especialitat de flauta, i Miguel Àngel Luzàrraga Bellot, en contrabaix, van obtenir el Premi Professional de Música. La tercera participant, Anabel Querol Reverté, en l'especialitat d'oboè, va aconseguir la menció d'honor del jurat.

Els tres participants són els tres alumnes més brillants del curs passat del Conservatori, atès que és requisit imprescindible obtenir una qualificació almenys de notable en tot l'expedient acadèmic i acabar els estudis de l'especialitat

instrumental amb un excel·lent.

Els tres alumnes van fer un gran recital. Miguel Àngel Luzàrraga va interpretar peces de Carl Ditters von Dittersdorf, Henry Eccles i Giovanni Bottesini. Per la seua banda, Anabel Querol va escollir els compositors Saint Saëns, Haydn i Poulenc. Finalment, Manuel Montserrat va triar Bach, Poulenc i Fauré.

Montserrat i Luzàrraga representaran al Conservatori de Benicarló en la fase autonòmica, on competiran amb els alumnes més brillants de tota la Comunitat Valenciana.

El Jutjat de Pau millora les instal·lacions

text REDACCIÓ

La Regidoria d'Obres i Serveis ha dut a terme alguns treballs de millora en la seu del Jutjat de Pau de Benicarló. En concret, s'han reforçat la privacitat i l'aïllament i s'ha renovat la pintura a la planta baixa.

El Jutjat de Pau de Benicarló ja disposa de les condicions necessàries per dur a terme les audiències, judicis i conciliacions amb total privacitat. Fins a aquesta setmana, la sala d'audiències només estava separada de la resta de despatxos per una mampara que no impedia que algunes converses se sentiren en tota la primera planta. Amb les obres que ha dut a terme la Brigada d'Obres i Serveis de l'Ajuntament, la sala d'audiències s'ha tancat amb una paret d'obra i dos portes d'accés que milloren notablement l'aïllament. A aquestes obres s'han afegit els treballs de pintura de la sala d'audiències, dos de les millores que més demandava el Jutjat de Pau.

Generacció comença l'any amb múltiples propostes per als adolescents

text REDACCIÓ

Música, gastronomia, teatre, xarxes socials o cine són algunes de les activitats que la Regidoria de Benestar Social ha programat a través del programa Generacció. Les inscripcions es poden realitzar durant tota aquesta setmana.

Els joves d'entre 12 i 17 anys tenen un nou espai de convivència, un centre d'activitats per compartir inquietuds i projectes. Es tracta de Generacció, un programa que la Regidoria de Benestar Social ha posat en marxa per treballar amb els adolescents amb l'objectiu de prevenir possibles conductes de risc.

El programa, que va arrancar el passat mes de desembre, comença ara una programació regular que pretén arribar al màxim de joves. Per això, s'han programat un seguit d'activitats sobre temes tan diversos com la música, la cuina, el còmic o la premsa. Els joves interessats poden apuntar-se als diversos grups (iniciació a la guitarra, cuina jove, teatre i expressió corporal, iniciació al còmic, xarxes socials, cine jove o premsa), cadascun un dia a la setmana, de dilluns a dissabte. Paral·lelament, també s'han programat clubs de lectura i activitats a l'aire lliure que tindran lloc cada quinze dies.

Les inscripcions a qualsevol de les activitats (totes elles gratuïtes) es pot fer fins al 25 de gener a la mateixa seu de Generacció (carrer de Sant Francesc, 94), per telèfon al 964 82 50 86 o al web www.generaccio.com.

Tant la regidora de Benestar Social, Sarah Vallés, com el tècnic de Benestar Social, Octavio Fernández, i el responsable del programa, Felip Kervarec, han destacat la importància de la participació i implicació en el projecte tant dels joves com també dels seus familiars, que poden passar pel local de Generacció a informar-se i també a fer les seues propostes.

L'AJUNTAMENT GUANYA UN JUDICI PER LA PISCINA

text NATÀLIA SANZ

L'Ajuntament de Benicarló ha aconseguit guanyar el judici que tenia pendent amb l'anterior concessionària de les instal·lacions de la piscina municipal.

L'empresa UBAE SEAE S.A., va denunciar davant els tribunals el desnonament de les instal·lacions que en el 2007 li va presentar el consistori per incompliment de contracte. I no només això. L'actual empresa concessionària es va veure obligada a reposar tot el que es va emportar amb la seua marxa. Entre altres coses, la sauna amb la qual estava dotat el complex esportiu. A més, s'han hagut de realitzar nombroses obres de millora i manteniment que no estaven previstes, que demostren la falta de manteniment que va portar a terme l'anterior mercantil en el complex esportiu. L'edil d'Esports, Joaquín Pérez Ollo va assegurar que els principals aspectes que preocupen ara al consistori són el compliment de la seguretat i el manteniment, de manera que s'assegure el bon estat de les calderes, els sistemes elèctrics, les taquilles i que s'oferisca un horari ampli als usuaris, com ocorre en l'actualitat, ja que les instal·lacions obrin ininterrompudament des de les 7 fins a les 22h. Tots aquests aspectes, va dir, els realitza l'actual adjudicatària, que es va fer càrrec segons va assegurar l'edil "després de passar per un procés net i transparent".

Desdium així Pérez les acusacions realitzades des de l'oposició socialista, qui va sostenir fa poc que l'adjudicació es va fer a dit. Pérez Ollo va recordar que van ser els socialistes els que van incoar l'expedient per a rescindir el contracte amb l'anterior concessionària, UBAE SEAE S.A. Perll que fa al cànon que paga l'empresa actual per l'explotació de les instal·lacions, uns 12.000 euros anuals, Pérez Ollo, va recordar que aquesta quantitat és la que s'havia acordat en les comissions de contractació "en les quals van participar tècnics i polítics", negant així qualsevol tipus de partidisme referent a això. "Si tenien dubtes podrien haver recorregut al tècnic d'esports o a mi mateix i estalviar-se la vergonya de ficar la pota", va dir. A més, va sostenir que l'àrea d'Esports treballa des de fa dos anys en el plec de condicions per a adjudicar el servei de nou i, actualment, "només queda per redactar el pla de viabilitat econòmica i financera de les instal·lacions i l'actualització de l'IVA". Ara "l'objectiu del departament d'esports és poder licitar la concessió de la piscina aquest mes de febrer", una vegada es dispose de tota la documentació relativa als plecs administratius, les clàusules que ja s'estan redactant, a més de l'avantprojecte de reforma i ampliació de les instal·lacions, amb la finalitat d'evitar que tornen a repetir-se les circumstàncies viscudes amb UBAE SEAE. L'edil va recordar que amb la nova licitació s'incrementarà el preu del cànon per a adaptar-se als nous percentatges que marca l'IVA.

SOBRE EL TEMPS I LA MORT

Llibres

text

JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

ENRIC SÒRIA.
Arqueologia.
Edicions Bromera.
Alzira.2012.

Amb aquest poemari Enric Sòria va guanyar el premi de poesia "Alfons el Magnànim" de València 2012. El llibre està dedicat a la memòria de dues persones de les que només coneixem les inicials, i la primera part del llibre, *Museu*, és encapçalada, per dues cites, una de Borges i una altra de Roís de Corella, que fan referència a la mort. I la mort és la protagonista d'aquesta primera part del llibre, que porta aquest significatiu nom, de lloc generalment sense vida, on s'exposen objectes que van tenir un passat digne de ser recordat.

Els primers poemes són breus, alguns tenen l'estructura de l'*haiku*, i molts tenen com a referent altres escriptors, de fet el títol d'alguns dels poemes és *Variació d'un poema de...* o bé referències clàssiques. El pas del temps com a element destructor de la vida és fa present en algun dels poemes d'aquest apartat com per exemple en *Un noble de Northúmbria parla al rei Edwin*, "Del fosc al fosc,/ un vol d'ocell fugaç/ens afigura", i com a conseqüència d'aquest poder destructor del temps, la mort té una presència constant.

El ser humà davant la presència de la mort no entén que hi fa en aquest món, així en *Espill antic* ens diu: "Ignores d'on/ sorgeix aquesta música/que t'arravata", e irònicament en *Somni a Dodona* ens diu que "Tampoc la fulla entén/ l'oracle que mormola". El ser humà es troba sol davant la mort, en un món hostil i malgrat que crida fins ensordir les esferes, ningú no respon, podem llegir en el *Somni de Valentí*, al final de tot sempre hi és la mort, "També arriba la mort a les

pedres i als noms" se'ns diu en el poema *Versió d'Ausoni*, fins i tot els imperis més poderosos acaben convertits en pols sense importar el poder que van tenir en el seu temps, com se'ns recorda en el poema *Versió de l'Ozymàndies* de Shelley.

¿Pot la paraula posar remei a aquest panorama desolador? El subjecte poètic llença un desafiament en el poema *Repte*; "Fes teua la paraula, si és que a tant gosses", fins i tot proclama que l'escriptura és per commoure els homes i no les estrelles en *À propos flaubertià*, però es dubta de la utilitat de la poesia, "no detures el pas a llegir aquests versos" és llig en *Epitafi*, l'experiència de la vida és superior a la poesia. Però s'ha acabat afirmant que les paraules són inútils davant la mort en *Economia*, només hi ha una cosa: "La llosa i prou". Sembla albirar-se una esperança en el poema *Jactància de Tristany* en què l'amor sembla sobreviure més enllà de la mort i de la destrucció de qualsevol record, però és un fals miratge, en el darrer poema d'aquesta primera part *Rosa sempiterna* s'afirma que les paraules de vegades donen falses esperances ja que al final no hi ha res: "La caritat dels mots/ et dóna almoines falses".

La segona part del llibre porta per títol *Llàntia votiva*, ací els poemes canvien de format, es converteixen en més extensos i més personals, sembla que en la primera part és més teòrica, mentre que la

segona és més autobiogràfica, mentre es viu, malgrat tot, un és una xicoteta flama enmig de l'univers.

El subjecte poètic parla sobre la incomunicació en poemes com *Música aliena* o *Paisatge nocturn*: "El silenci, llavors, s'estén com un sudari, opac i dens,", però també de l'amor, en el lluminós poema *À son seul désir*, es fa un elogi d'un cos jove i alegre, i en *Record d'una visita (gener de 1977)* un preciós poema que sembla un homenatge a una generació i on es fa patent la influència d'Estellés, es canta al descobriment de l'amor, que suposa salvació, però també condemna: "Va ser llavors la primera vegada/ que vaig saber que un cos ho aboleix tot,/ l'esperança, el neguit i la memòria,/ el temps i la recança de ser sempre el mateix,/ com un regal que inclou a dins la torna/d'una condemna..."

Però sobretot aquesta segona part ens parla, com en la primera, del poder destructor del temps; apareixen records d'infantesa en *L'últim estiu de la quietud*, el pas del temps sobre un mateix *Still life*, es recorda als morts en *Nèkia* o a una persona en concret ja desapareguda en *Susineta*, un poema molt dur i però ple de tendresa al mateix temps. Davant d'aquest efecte del temps se'ns proposa en el poema *Abans del vespre* despendre'ns de tot i deixar que el temps passe i "escoltar-ne el silenci/com un acolliment, com un regal".

Aquesta segona part és des del meu punt de vista la més interessant del llibre, ja que s'acosta més a la vida, la primera ens sembla massa intel·lectualitzada, amb uns quants poemes excel·lents i que aconsegueixen allò que sembla proposar-nos el subjecte poètic en el poema *Conjectura*, en què diu que la poesia és "[...] provar/ de dir què ens passa, per si li importa a algú", a mi sí que m'han interessat.

EDITORIAL

868

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Una carxofa amb Àngel

Un viatge de 20 anys. De vegades els reconeixements es fan de pregar i aquest de la Carxofa d'Or al nostre benicarlando més universal, Àngel "Pichi" Alonso, sens dubte, no ha estat una excepció.

Més d'una vegada ens hem preguntat amb quins criteris es donen aquets reconeixements. Doncs... encara no ho hem esbrinat. Tant és així que en alguns dels anteriors no li hem tret l'entrellat. Tot i això, no som nosaltres ningú per esmenar-li la carxofa a l'ajuntament. De tota manera, vist el que hem vist, segurament aquest és un dels més merescuts.

Deixant de banda aquest breu parèntesi crític, sembla que en els últims guardons algú se n'ha adonat que allò important no és el guardó en si mateix, com semblava en un principi en èpoques passades, sinó el que representa la seua projecció mediàtica.

Així en aquesta vintena edició, amb molt bon criteri al nostre parer, s'ha continuat per aquest camí i, a més, s'han conjuminat dos imprescindibles elements, la persona a la

qual se li ha atorgat i la imatge d'aquesta persona al principal mercat on s'exporta aquest producte: Catalunya.

I certament no podem associar millor abanderat per al nostre producte culinari per excel·lència, la carxofa amb DO Benicarló, que el nom de l'exfutbolista i comentarista esportiu Àngel Alonso. Una carrera esportiva que el va portar per tres clubs de primera divisió, entre ells el Barça, seleccionador de Catalunya, 20 anys com a comentarista esportiu de TV3, i ara al Canal Plus, sense dubte és una targeta de visita difícil de superar. Mercat català i ara mercat espanyol. Qui en dona més?

Esperem no haver d'esperar 20 anys més perquè algú torne a pensar, tot i que siga una mica, i allò que és un clam popular es convertisca d'una vegada en realitat: que el camp de futbol del Benicarló porte el seu nom. Ja seria hora!

CARXOFA I PANISSOLA

CARXOFA.

Per als militants locals del PP. Sabent com saben què és el que passa entre aquells que són la màxima representació del seu partit, continuen donant la cara.

PANISSOLA.

Per als militants locals del PP. Sabent com saben què és el que passa entre aquells que són la màxima representació del seu partit, continuen donant la cara.

AIXÒ NO ÉS UN ERROR!

laveubenicarlo@terra.es

twitter: @Elstafaners

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA

Col·laboradors:
XAVIER
RAMON PA
JESÚS M
J.M. SA

Boca-volar-hi

El Boca-volar-hi és el nou registre de paraules creat per l'alumnat de Taller de Valencià de 2n d'ESO de l'IES Joan Coromines. Ací us portem una segona tongada de paraules.

Chaima

REBULLA- La miradeta que pegues al llibre de ciències naturals per intentar repassar per un examen del dia següent. Aquest nom es va descobrir fa uns 50 anys per un xiquet drogo.

PÁRCIT- quan quasi caus de la bicicleta i no ho fas perquè una persona desconeguda t'agafa. Es va inventar esta paraula fa uns cent anys per un xiquet a qui els seus pares li havien regalat un bicicleta el dia del seu aniversari.

SOCA- Quan sents que algú et persegueix i comences a córrer i quan et gires no trobes a ningú. Aquest sentiment el va inventar un xiquet jueu en l'època dels nazis.

VACIVA- Quan compres una bossa de papes amb il·lusió de que hi haurà moltes en el paquet i quan l'obres hi ha només unes poques. Això es va intentar en l'Estat espanyol fa uns quatre anys quan va començar la crisi.

(Continuarà la propera setmana)

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

3x4

info

La informació que es multiplica

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassó

www.3x4.info

LA FILOXERA

M A G A Z I N E

benicarló al día

diario digital de benicarló

LABORA: **Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana**

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, BURRIEL, NATÀLIA SANZ, CARLES LLUCH, RÍ, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, ANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

Estilisme

Els tafaners, després de vore com fa les rodes de premsa el regidor López, hem arribat -hi hem aplegat quasi tots... sempre hi ha algun dissident- a la conclusió que a este bon xic li falta la gorra per completar la indumentària. I és que pareix tret del tribunal de les aigües o de l'Alqueria Blanca. Suposem que deu ser la moda imposada per l'alcalde Marcelino, que últimament apareix per les rodes de premsa amb bufanda. Ara, al regidor en qüestió, tal volta cal que li expliquen alguns coses del vestir... A vore, ho diem pel detall curiós: amb tapaboques i arromangat... quin contrasentit. No, si ja tornarem a vore l'alcalde amb brusa! S'atrevirà a l'estiu amb els saragüells? Ja ens veiem sortint pel Canal 9. Bé, si encara existeix!

La falla més

La foto és la foto. Un magnífic escenari... per a quatre gats. La setmana passada ja us vam fer cinc cèntims de la història de retards i esperes dels quatre gats d'aquesta falla amiga del foc i ara us la confirmem... amb imatge inclosa. El

text LA COLLA DE TAFANERS

magnífic escenari amb totes les flors del particular jardí d'aquesta falla, que qui el pagava? Aneu comptant, aneu... que no hi ha més. "Això ho pague jo" que diria el de Verihuevo. I els dos palmeros que es veuen a dreta (quines sivelles!) i a esquerra (l'amiga del foc?), què heu de dir?

La pantallà de la mascletà de la nova fallà

Però el que importa és la qualitat, diu un altre tafaner. I posa de mostra el vídeo de *youtube* del qual pesquem unes imatges. Mireu la mascletà i que visca la fallera Major! Els de l'Univers encara no han obert boca i nosaltres fent la seua faena, perquè la festa josepina ja ha començat! Per si ho voleu veure complet busqueu a *Youtube*: "THE FALLERETA. Desitjos

inconfessables. Poema visual." Com havíem dit abans, tenim un dissident entre nosaltres que no para de fer la guitza i, així, en comenta "si haguéreu vist la despertàààà tant xula que van fer no diríeu res. Feia goig, gots i plats, forquilles i culleres. Les falles són les falles i una falla més fa el poble més gran i gloriós, dessaborits! Visca la falla del meu carrer! que quan planten el casal sempre tinc lloc, molt de lloc, per a fer-me la *llenguanisseta torraeta* i no com a altres puestos que has de fer cua. Ja ho diem, els de l'Univers cal que s'espavilen que aquest desgavell no pot ser. Després passa el que passa.

Programari i taxes

Estos del PP són bons, però molt bons. Si per ells fóra, privatitzarien, fins i tot, l'aire que respirem. I si no...

ve de la p gina anterior

temps i una canya. Però, bé, al que anàvem, un tafaner que sempre mira les notícies internacionals perquè es va escolaritzar en època de Fontdemora i domina perfectament el xinès va llegir que un dirigent popular d'A Coruña qualifica d'"irresponsabilidad proponer el *software* llibre en la administració". A vore, a vore, si la tindrem, que ací a la nostra casa gran quasi tots els ordinadors funcionen amb *software* - programari, hem de dir maquinari!- d'aquesta mena. No els veieu imposant una taxa a cada descàrrega? Osti tu, al tafaner que ho va trobar li va agafar un batistot. I és que ja es veia havent de pagar per tot el paquet de l'Open Office que s'havia descarregat... debades. Li ho vam haver d'explicar, que estos són així i que proposaren això és completament normal perquè si no costa res no en poden treure... comissió. Al final ho va entendre quan li vam explicar que aquesta gent són totalment orwelians en l'ús del llenguatge. Quan diuen alguna cosa, agafes el diccionari dels antònims i en traus el que volen dir de veritat. És així de simple. De tota manera, tampoc cal donar idees que si no... igual les posen en pràctica.

Carlón rima amb cabessón

En una de les nostres passades intervencions ja vam fer esment del vi que volen emmagatzemar al local on abans hi havia l'AIDIMA. Però ara ens referirem a la qüestió del seu nom, com molt bé ens ha explicat un tafaner, per què li diuen "vino carlón"? Així ens comenta, mireu què diu la RAE: Carlón. 1. m. And., Arg. y Ur. *carló*. I entrem a l'accepció *Carló*. (Por ser parecido al de la localidad castellanense de Benicarló, en España). 1. m. Vino tinto que se produce en varios lugares". Deu ser Vi Carló, no? Com ens encanta castellanitzar-ho tot! I tot això gràcies als prohoms de Benicarló... Com seria de fàcil

agafar el diccionari seu (ja no cal el nostre, per allò si tenen por que els de dalt els hi diguen alguna cosa per utilitzar el valencià, com som un municipi de suport al castellà...) i dir les coses pel seu nom! No tenim solució!

A l'enemic pont de plata

La veritat és que no solem entendre els criteris que segueix la Renfe per obrir o tancar les línies de tren. Amb la quantitat de estudiants i més arbustos que utilitzen els rodalies! Per anar de Castelló a Tortosa, o a l'inrevés, només ens fiquen un parell de regionals i a hores que no van bé a ningú. Ara bé, perquè vinguen els madrilenys ací... cap problema, va i habiliten de nou els trens de llarg recorregut. I tants com en facen falta. Tant se val que hi haja molts passatgers o n'hi haja pocs, la capital del regne té prioritat. Al final ens hem acabat convertint en la platgeta de Madrid. Bé, o el seu Grau... com som orelluts!

Qüestió de mides

A vore si açò ho podem entendre millor. Tenim vora dos mesos de celebració de la festa de la carxofa, no? Doncs, què fa la casa de tots, l'ajuntament, en plena festa carxofera, i quasi segur en el moment de l'any que més visites registra el seu web? Posar-hi una cagarrita de foto d'una carxofa... que quasi no és veu! Recollons, només té aquesta foto "de carxofa"

per il·lustrar les notícies i la nostra festa gastronòmica per antonomàsia (si descomptem les tradicionals bunyolà i paella falleres)? I no ens serveix que a dalt hi ha un xicotet enllaç que diu "Festa de la carxofa". No, si ja semblen els que tenen al costat, els del Sabor de Benicarló. En fi, si no us ho creieu, ací teniu la imatge.

Receptes de l'antigor

Per cert, ja era hora que els responsables per fi hagen canviat al web del Sabor la portada de fa un any. Ara, si posant una imatge nocturna del rètol lluminós dels llauradors de la plaça de la Constitució i el programa d'enguany ja es pensen que han complit... van apanyats. Osti, tu, amb el que cobren per fer això almenys podrien canviar les receptes dels pinxos, que són les de l'any passat! És el nostre concepte d'innovació. Ja no parlem de la resta de receptes de la carxofa, les del peix de "dur" (alguna dia ho corregiran, "de roca"), la de les galeres... Senyors, que estem al 2013, i ja corren per ací receptes noves! L'any que ve, els tafaners ens comprometem a fer-ho per la meitat de preu, més bonic i traure'ls a la nostra secció... de franc.

Los 300

I no volem dir res de la corrupció política. Bé, només una paraula: xoriços!!!

STOP LLEI WERT: La massificació a les aules de primària

Segons el Ministre d'Educació Wert l'augment de ràtio a les aules és positiu per a l'alumnat perquè es socialitzen millor i per als mestres perquè tenir més alumnes a l'aula implica estar més ocupats i evitar la monotonia i l'avorriment.

Segons algun regidor del nostre ajuntament de Vinaròs, l'augment de ràtio afavoreix que els pares i mares puguin triar el centre educatiu dels seus fills i filles. Pensem que la realitat és ben diferent i que un augment de ràtio només en Infantil suposa, entre altres coses:

Els centres i les aules en concret no estan adequades per atendre les necessitats de l'alumnat. No disposar de suficient espai per a organitzar les activitats metodològiques pròpies de l'etapa com ara el treball per racons, en petits grups, el joc lliure, treball en formats grans com din A3 molt adients per a les característiques dels alumnes d'Infantil, etc. la qual cosa repercuteix en l'estat d'ànim dels xiquets i xiquetes que es mostren més neguitosos i irascibles.

El treball d'hàbits d'autonomia i higiene personal tant bàsic i important en aquesta etapa es veu afectat entre altres motius perquè, s'augmenta el temps dedicat a aquestes activitats i, en conseqüència es resta d'altres aprenentatges, convertint a l'escola en un centre assistencial més que educatiu; un exemple és que tenim

dos vàters a cada aula per a més de 25 alumnes.

Les característiques dels nens d'aquesta etapa fan difícil que siguin capaços de mantenir el temps d'espera sense que es creen conflictes entre ells. Un altre exemple és quan un grup de xiquets i xiquetes està al bany i altres esperen fora, l'atenció de la mestra o mestre està dividida.

Els mestres ens trobem amb la dificultat d'atendre i adaptar-nos a molts i diferents ritmes d'aprenentatge. Per tant, el ritme d'aprenentatge es veu ralentitzat degut a la diversitat que trobem dintre d'un aula i del poc temps que disposem amb tanta massificació. Si a més, ens trobem amb alumnat amb Necessitats Educatives Especials, les dificultats per atendre'ls correctament s'agreugen.

Encara que no ho sembla, l'Etapa d'Educació Infantil és fonamental i implica la construcció dels pilars sobre els quals es sustentaran els futurs aprenentatges de les etapes posteriors. Us convidem a fer una reflexió sobre aquestes qüestions que plantejem i la seua relació amb la qualitat de l'educació que de tant es parla i tant ens preocupa a nosaltres, els professionals que treballem per millorar-la cada dia i que ens trobem cada vegada amb més detractors i detractores en els diferents estaments de la societat actual.

***Assemblea de Professors
Baix Maestrat contra les retallades***

AH!...

Alguns innocents havíem pensat que Espanya recolzà el reconeixement –bé que parcial- de l'estat palestí, a l'ONU, per dignitat. Però no. Aviat fons diplomàtiques aclariren que això no significava cap atac a la política –genocida- d'Israel envers Palestina i, pocs dies després, la ministra de foment hi viatjava per signar un substanciós contracte amb el govern israelià -20.000 milions, quasi res-, per construir-hi una nova xarxa ferroviària. Això mentre el territori dels palestins es fragmenta –per l'extensió il·legal de les colònies jueves- i es fa inviable la constitució del nou estat, reconegut internacionalment, alhora que es manté el setge inhumà a Gaza, davant la passivitat internacional.

I és que el poder –militar, polític, econòmic i d'espionatge terrorista- de l'estat israelià no té límits i abasta tot el planeta –Espanya inclosa-, amb el beneplàcit lamentable dels EEUU.

Ah! Ara s'entén el “gest” del govern de Rajoy, a l'ONU, en “favor” de Palestina.

TRUCULÈNCIA ADMINISTRATIVA

La tímida iniciativa de Rodríguez Zapatero a favor dels dependents i les seues atribolades famílies, ja fou boicotejada vergonyosament pels “populars”, de manera escandalosa a les autonomies valenciana –Camps- i madrilenya –Aguirre-. Ara la cosa s'ha agreujat pels “retalls” de “Marianotijeras” i allà on resta alguna possibilitat de beneficiar als afectats, la ranquejant màquina administrativa fa la resta, és a dir deixa passar el temps, eternitzant els expedients: vegeu si no, com a un pensionista de 98 anys se'l “entrevista” sis mesos després de demanar-ho (!) i es deixen passar uns altres tants sis mesos més (!) sense que, un any després, s'haja resolt el procediment.

I és que, amb maquiavèlica esperança, es compta que quan es resolga l'expedient, l'interessat ja s'haurà mort i no caldrà atendre'l. Heus ací la truculència dels trucs de l'administració “popular”, per desatendre les legítimes – i legals- necessitats d'un ample sector de la població, com són els dependents.

Denigrant.

Marc Antoni Adell

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Què li he de dir jo, senyora meua que vostè no sàpiga? Si vostè ho sap tot. Fins i tot ja se'n deu haver adonat del que està passant al nostre poble. Efectivament, carxofes i Sant Antoni, que són les dues coses que tenim al poble després de les embafadores festes del Nadal. O siga, que més menjar. Suposo que per això han posat a la portada això de la dieta de moda. Però hagueren pogut ser una mica més originals i posar, en lloc de "la dieta de moda", "la dieta benicarlanda". Ai no! Ara que penso per a ser considerada autènticament benicarlanda li faltaria un dels elements imprescindibles i que vostès han omès a la portada. Els llagostins? Les galeres? el bròquil? Les figues de pala? No, rotundament no. S'han oblidat dels típics i característics bunyols. Doncs això, ja poden anar prenent nota.

Deixo ràpidament el tema de la setmana per a endinsar-me a les profunditats de les pàgines d'aquesta revista amb un munt de sucoses informacions. Llijo "foment de l'ocupació mitjançant la incentivació de l'urbanisme". Ho torno a llegir. Si, he llegit bé. Ho torno a llegir. A la quarta vegada m'acabo de convèncer de que he llegit el que acabo d'escriure. Celles amunt, arrugues al front, ulls desorbitats, nas estarrufat, orelles en punta, boca oberta, saliva regalimant per la comissura dels llavis...un fort calbot al clatell em treu del meu embadaliment. "Però que et passa, borinot?"- sento al meu darrere. "És que no entenc res", contesto jo. "Ah!" -respon el meu agressiu interlocutor-"ho haguesses pogut dir, que ja m'havia espantat". Però no havíem quedat que això de l'urbanisme estava exhaurit? Però es veu que no, que encara tenim un filó per explotar i aquesta gent del pepè que ens governa ens demostrarà que

d'allò que tothom pensava que no quedava res encara se li pot treure suc.

Em sento aclaparat per la immensa generositat d'un centre religiós local que ha cedit una parcel·la de la seua propietat per tal de fer-la servir com a hort comú i que ha embolicat a un total de cinc regidories. Totes aquestes coses em semblen bé, no tinc res a dir, però per un altre costat penso que per a què voldrà un centre religiós un terreny de dos mil metres quadrats tenint el que ja tenen. Però tot és perfecte, perquè ara ja tenim tres centres on s'ofereix el batxillerat. Si, home, que anem sobrats.

Segueixo, que avui això està petat i no se ni si arribaré a la meitat de la revista. Ja tenim acabades les obres del nou parc de bombers. Per suposat, no és el "Parc de bombers de Benicarló", sinó el del "Baix Maestrat". Igualet que l'hospital que hi ha al poble del costat. El que no m'ha quedat clar, perquè no es veuen, és qui són els personatges que apareixen a la foto que acompanya la notícia. Ni amb lupa els he reconegut. Potser tinc una sospita pel que fa a la identitat del que està més a la dreta, però no ho tinc clar. La notícia és molt bona i sembla que hi ha hagut prou de diners per a acabar l'obra. Esperem que no en falten per al bon funcionament del parc.

M'he esglaiat una mica en veure la foto de la pàgina cinc, a la part de baix, on m'ha semblat reconèixer a

una persona que jo ja feia temps que pensava que ja no estava entre nosaltres. És a dir, que les malves ja haurien de tindre una mida considerable. Però es veu que no, que no era qui jo em pensava, així que, possiblement, el que jo pensava està allà on jo em pensava que estava. No sé si m'he explicat, però he fet una mica de perifrasa per tal de no ferir susceptibilitats. Total, que es veu que això del viver d'empreses ja comença a rutllar

i, com no podia ser d'una altra manera i fent honor al seu nom, comença amb un projecte de caire agrícola, que és l'àmbit on es fan servir els vivers. Al final totes les coses van on han d'anar i tots els noms que es posen tenen una raó de ser i un motiu per a ser triats. Ara només cal esperar a la verema del dos mil catorze per a fer el tast del vi.

Però la notícia bomba de veritat l'he trobada a la pàgina sis: el partit de la senyora Díez vol desembarcar al nostre poble. Uaaa! Per fi un partit que ens defensarà de la immersió lingüística i ens posarà a tots al lloc on ens toca, fustigant els polítics tradicionals i amb una nova forma de fer política: la de sempre. Fantàstic. Ara només ens queda saber qui serà l'encarregat de començar la regeneració democràtica al nostre poble. *Adelante, valientes!*

Espero, pel be de tots, que això que fan que s'anomena en anglès sota el títol "Com reduir costos a l'empresa" no traga, com a conclusió, que la millor manera d'aconseguir-ho siga tirant gent al carrer. Espero.

La lloa és magnífica. Senyora Garcia, s'haurien de plantejar contractar a aquesta "benicarlanda" per a col·laboracions a la seua revista. Ja aniria bé una mica d'aire fresc, que sempre escriuen els mateixos i potser la gent estiga esgotant les seues neurones i els seus recursos.

Creix la indignació

Exilis

text CARLES LLUCH imatge MANEL FONTDEVILA

<http://elsexilis.blogspot.com>

Primer cas. Uns llauradors jubilats de Xeraco són sancionats per uns inspectors de treball pel fet de treballar als seus horts. Es veu que, com que estaven jubilats, era il·legal que treballaren al camp. Fins i tot se'ls va amenaçar amb traure'ls la pensió. Pel que sembla, els inspectors de treball de la Generalitat Valenciana no tenen altra feina que anar perseguint jubilats que conreen quatre encisams i tomaques per a passar el temps.

Segon cas. Corre per les xarxes socials el cas d'una dona de Requena, a l'atur, que va trobar una targeta de crèdit i va comprar menjar per als seus fills per valor de 200 euros. Aquesta dona, que a més patia violència de gènere, està a punt d'enfrontar-se a una pena de gairebé dos anys de presó.

Mentre els inspectors de treball s'entretenen trescant pels camins rurals a la caça i captura del jubilat delinqüent; mentre la justícia s'entreté a perseguir i castigar els lladres de xutxes i de supermercats, els autèntics infractors van fent la viu-viu, i els comptes de Suïssa van creixent. Eixos altres sí que roben, i no 200 euros: ja que s'hi posen, ho fan a consciència, a l'engròs. I se'n surten. El famós Luis Bárcenas està investigat per la trama Gürtel des de fa quatre o cinc anys, però igualment ha regularitzat 10 milions d'euros amb la recent amnistia fiscal. I fins fa no res tenia despatx al carrer Gènova, cotxe oficial i escorta. Rodrigo Rato ha enfonsat Bankia i, amb ella, ens ha enfonsat a tots nosaltres, i com

a premi resulta que entra a treballar a Telefònica quan encara estan processant-lo.

La comparació entre, d'una banda, els jubilats de Xeraco i la dona de Requena, i de l'altra els Bárcenas, Rato i companyia (Camps, Duran, Urdangarín...) és grotesca i enervant. Resulta indignant comprovar que els mecanismes legals, justos i necessaris, només s'acarnissen amb els infractors menors, mentre dia sí i dia també surten als mitjans de comunicació els desfalcs i les lladronícies dels que ens han portat i ens segueixen portant a la ruïna col·lectiva. Amb tota impunitat. Ja sé que els sofistes i els políticament correctes diran que això és demagogia, que no és comparable, i altres arguments capciosos. Tant me fa.

Tot plegat encara és agreujat per la situació de crisi cruel i inhumana que vivim. Aquells que estrenyen el ciutadà mitjà amb l'argument, a priori vàlid, que passem per una situació difícil, estan perdent (si no l'han perduda ja) tota credibilitat i legitimitat moral. Com poden demanar-nos sacrificis? Com poden demanar-nos que ens empassem tancar urgències, fer cua als metges, tenir trenta o trenta-cinc alumnes per aula, en nom d'una austeritat que ells no practiquen? No és només que no s'apliquen les mateixes receptes que ens fan empassar als altres, si vols per força. És que amb els diners que s'estalvien dels serveis que ens haurien de garantir, segueixen enriquint-se. És d'un cinisme immoral.

Personalment, cada dia em sento més indignat, amb un desig revolucionari de canviar-ho tot de dalt a baix. El que em pregunto és perquè no creix la indignació a tota la societat. O sí que ho fa?

Carlos Febrer i Gabi Cid guanyen el I Torneig de pàdel Carxofa de Benicarló

text i foto VICENT FERRER

La festa de la carxofa de Benicarló ha arrancat amb l'esport com protagonista. El diumenge tenia lloc el primer torneig de pàdel "Carxofa de Benicarló" en les instal·lacions del Indoor Benicarló, un excel·lent aperitiu de la festa que arribarà al seu punt àlgid aquest cap de setmana.

A la cita van acudir un total de 8 parelles que van jugar el torneig a l'estil americà. La jornada va exhibir un alt nivell de joc entre els participants, amb parelles de tota la comarca.

Després d'unes partides carregades d'intensitat, la final es va disputar entre la parella benicarlanda formada per Carlos Febrer i Gabi Cid, procedents de Benicarló i els d'Alcalá de Xivert, Agustín Vinuesa i Iván Máñez. Finalment, els benicarlandos, es van endur el gat a l'aigua, això sí, després de remuntar el 3-1 dels primers compassos del set fins a donar-li la volta al partit i

imposar-se al final per 4-6 als seus rivals, després d'una final molt ajustada per joc i intensitat.

Els subcampions es van emportar com a premi, cadascun, una caixa de carxofes de Denominació d'Origen Benicarló, mentre que els vencedors van rebre una caixa de carxofes cadascun, a més del corresponent trofeu.

Còpies Color, Blanc i Negre, Plànols, Digitals
Llibreria: Infantil, Adults, Text

Còpies GRAN FORMAT

Copisteria Llibreria Grèvol
C./ Sant Blai, 2 - Tel. 964 475698
12580-Benicarló

GOL OLÍMPIC

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Absolutament històric. No és només que portem quatre partits seguits sense perdre sinó que en duem tres, molt de compte, guanyant. No gosaré per prudència i per superstició pura dir com altres vegades que ja no ens atura ningú perquè no serà veritat. Però tinc moltes ganes de dir-ho.

És ben cert que des de l'arribada del nou entrenador s'ha produït, com a mínim, un canvi d'actitud en un percentatge important de jugadors i ara no n'hi ha cap que no jugue a mossegar, no hi ha cap contemporitzador. Es posa la cama, el peu o el braç si molt convé.

Diumenge passat feia fred, molt de fred. Si més no feia un ventet pudent que em tenia peus i mans enrevenats. Tanta inclemència climatològica va impedir que s'aproparen molts espectadors a vore el partit. No n'érem, en un càlcul optimista, més de dos-cents. Ah, sí, que ja fan presentacions de falles i ja se sap que quan són falles els benicarlandos, els bons benicarlandos, els fallers (perdó per tanta redundància) no tenen el cap –ni la butxaca– més que per a falles. Petepeim. Benicarló és un immens masclet des d'ara fins el 19 de març. Tots els caps de setmana encara no són les vuit del matí de dissabte i peim, tira, coets i música. Això sí, la música en general és de llauna –Paquito el Chocolatero versió King Àfrica i de vegades Valencia en Fallas del Titi– perquè no hi ha quartos per a més alegria. Una vegada posats trobo que també podria ser enllaunat el soroll dels coets. Què?! No és cap barbaritat el que proposo. Recordo que fa uns anys el diari Levante va regalar als seus lectors una cinta de cassette amb una mascletà. Això també es podria fer ací. Cada falla podria enregistrar la seua despertà i connectar-la a uns bafles ben potents. Perquè la cosa no fóra tan monòtona, cada dia les diverses comissions intercanviarien les seues gravacions i els

despertadors (es diuen així?) no s'avorriren. Fins i tot, al final, es podria convocar un concurs i donar un premi (un banderí, un bunyol d'abadejo) a la millor maqueta de despertà fallera. Llenço la idea gratuïtament a la gent de a comissió d'experts de l'univers faller perquè la maduren i la perfeccionen.

Però anem al que anem. Al partit de futbol vull dir. Ens vam enfrontar a l'Abuixec, equip representatiu d'una bonica i simpàtica població valenciana. Vam xutar dos vegades a porta, dos, i vam guanyar per dos gols a zero. Què més podem demanar. El matx va ser una exhibició d'allò que podríem anomenar migcampisme i la major part del temps es va disputar en la part central del terreny de joc.

Els primers quaranta-cinc minuts van ser poc entretinguts. Continues errades, arribades no més enllà de l'exterior de l'àrea gran i, en resum, molt d'entusiasme però poc de joc. En una d'aquestes però Anta va fer un fort xut –des de fora de l'àrea, naturalment– i el porter foraster només va poder rebutjar en curt; Marcos Cano, sempre amb la canya preparada, amb molta picardia i de cap va posar l'esfèrica al fons de la xarxa.

La segona part va començar amb una anècdota protagonitzada per l'encarregat del servei de megafonia, l'inefable i incombustible Josvi Palanques. Quan encara no s'havien jugat més que un parell de minuts, es va sentir pels altaveus que l'Abuixec havia realitzat un canvi. L'àrbitre, que es veu que no estava sord, ho va sentir i va aturar el partit reclamant a la banqueta visitant quin canvi havien fet sense haver-li-ho notificat. I no, no havien canviat cap jugador, però el partit es va interrompre durant un minutet. El joc no va millorar. Els valencians s'apropaven a l'àrea, però jo no veia perill, de veritat. Però un a zero era massa justet. Vam provocar un córner i Ferrer va ser l'encarregar de treure'l. Tan bé ho va fer que la pilota va entrar al fons de la porteria contrària sense que ningú la tocara. Un gol olímpic que es diu. El brau i fi centrecampista va córrer tot el camp per anar a celebrar-ho amb Richard Lluch, exdavanter del CDB i amic del pare del goleador, que cada dia està millor de salut.

I ací es va acabar tot. Diumenge a les cinc anem al camp del Benicàssim. No vull fer cap compte de què pot passar si guanyem...

LA EVOLUCIÓN DEL FUTBOLISTA

CONTROL PROVINCIAL 4 A LA PISCINA OLÍMPICA DE CASTELLÓ

text i fotos CNB

El darrer cap de setmana (19-20 de Gener), a la piscina olímpica de Castelló, es va disputar el 4º control provincial de la temporada amb una impressionant participació de 345 nedadors de 20 clubs de la Comunitat Valenciana.

El gran nombre de participants va fer que la jornada de dissabte fora maratoniana i que es prolongarà fins les 21:30 h.

En aquesta ocasió, el nivell dels participants va ser molt alt perquè era el darrer control en piscina de 50 metres (olímpica) abans dels campionats autonòmics d'hivern que tindran lloc durant els propers mesos de Febrer (júnior i absolut) i Març (infantil).

El CNB, dirigit per la seua entrenadora Miryam Martínez, va presentar un equip format per 27 nedadors: Marc Veà, David Curto, David Valdearcos, Salva Sorlí, Alberto García, Javier Marzá, Gemma Rillo, Ariadna Coll, Ester Segura, Clàudia Barrachina, Ferran Marzá, Nerea Sorando, Ana García, Nicole Mateu, Carlos Fuente, Miguel Piñana, Jordi Curto, Gisele Mateu, Cristina García, Vanessa Bel, Carla Fresquet, Alberto Añó, Lucía Piñana, Irene Sorando, Marta Valdearcos, Noemí Anta i Albert Astor.

Dintre de l'equip benicarlando s'han de destacar: els segons llocs de Carlos Fuente als 200 esquena i d'Irene Sorando als 200 papallona; els tercers llocs de Marta Valdearcos als 200 papallona, de Lucía Piñana als 100 lliures i de Miguel Piñana als 100 esquena.

Entre els nedadors infantils tingueren una meritòria

actuació Marc Veà als 400 lliures i una sorprenent Clàudia Barrachina que, en 50 esquena, es va posicionar segona al ranking històric absolut del club Natació Benicarló.

PRÒXIMA COMPETICIÓ: PISCINA MUNICIPAL DE BENICARLÓ, 3ª JORNADA LIGA PROMESAS, DIA 26-01-13

Sant Antoni 2013

foto: CP Franvesc Catalan

text: Alumnat de sisè

Durant la tercera setmana de gener vam tornar a gaudir d'una de les més importants tradicions populars a Benicarló: la Festa de Sant Antoni.

De fet, les activitats van començar al mes d'octubre amb la participació al concurs de dibuix i lloes organitzat per la Confraria de Sant Antoni, i bé està recordar que dos alumnes, Bruno Obiol Muyas de tercer, i Sara Mestre Fores de cinquè, van guanyar, respectivament, el segon premi del concurs de lloes i el de dibuixos de la seua categoria.

Durant la setmana d'abans de la festa, a més de les explicacions referents a una de les tradicions més arrelades a Benicarló, també tots vam decorar l'escola i van preparar les lloes per a recitar-les la vesprada de la festa.

Tanmateix l'alumnat d'Educació Infantil van fer un dimoniet i els de sisè amb l'ajuda de Donjo van fer el gran dimoni per cremar-lo a la foguera.

Divendres 11 de matí les majorales de la Confraria de Sant Antoni van repartir a tot l'alumnat del centre una coqueta beneïda

Dimarts 15 després del patí es va acabar de muntar el dimoni davant del despatx de direcció i per la tarda tots els cursos es van fer una foto de família amb ell.

Dimecres 16 després del patí es va començar a muntar la nostra foguera amb els dimonis prescriptius al bell mig del patí, mentre algunes mestres anaven torrant carxofes i carn per tal de dinar tots ells plegats

A migdia un cop fort de vent va tirar el dimoni a terra, per això a partir de les 15:00 es va tindre que refer la foguera i també es va preparar el carro dels lloeros.

Tanmateix alguns nivells van baixar al pati per veure la foguera i fer-se una foto davant d'ella.

A partir de les 16:15 amb la presència de molts pares i mares, diferents alumnes de cada nivell, començant per els de tres anys, van recitar o llegir algunes de les lloes fetes

durant la setmana i acompanyades amb la musiqueta de la festa de Sant Antoni. Les lloeres i lloeros de primària van recitar les seues lloes des de dalt d'un carro simbòlic i ho van fer amb molta gràcia i amb forta dosi de crítica, tal i com han de ser la lloa.

A continuació van pujar al carro els guanyadors dels concursos de la Confraria per a rebre un fort aplaudiment per part de tots els presents i perquè Bruno llegirà la seua lloa

Per acabar la festa vam encendre la foguera i en un tres i no res els dimonis van cremar un cop més.

